

üks Grantsusse ma mees, nimmega Etienne Montgolfier (ole: Etien Monggolfer) eessineest korda leidis, ja misgaga tule peal soita wöib, siis näed sa wåga faugesse; agga veel faugemasse näed sa, kui so pea tark on, ja sa mõistelda veskad. Ühhe mäe otsast, mis 200 jalja förge on, se on: pea aegu nönda förge, eht üks nattikenne förgem, kui se Tartu liinna Saksa terriku torn, mis 185 jalga weab, siis olleks se nöör eht poolmõetja so filmast künini taewa pirini pikk 3 $\frac{1}{2}$ (se on: kolm täit ja seitse kahheksan: diiku) pennikoormad eht 27 $\frac{1}{2}$ wersta. Igga pennikorem on 7 wersta, igga werst 3500 jalga eht 1750 künart, igga künar 2 jalga, igga jalgi 10 tolli, igga toll 10 joont, igga joon 10 tippu pikk. Üks tipp ei ole enam palju pikem, kui üks juukse karv jämme on, ja siiski mõdetatke temaga veel ja on veel penemidki mõetusid. Agga ühhe mäe otsast, mis 27 tubbat jalga eht liggi 8 wersta förge on, kui se Dolagiri mäggi seal Asia eht eht oönniku maal, se on seal maal, kos need pühhad liinad Jerusalem, Bete Ichem ja Matsaret leida on, ja se Sinai mäggi, kellel peal nüid jo pea 3342 aastad tagasisi ükskord wålgu ja müreristamisse all Jehovah pilvede seest need pühha 10 käsku Mosesse lätte tulutas (wata pibliramat. 2 Mos. ramat. 19 ja 20 peatükk); ma ütlen, ühhe nisugguse mäe otsast, kui se Dolagiri mäggi on, näeksid sa ühbe ainsa korraga, kui agga so film ni selge ja wåggew olleks, sedda kõiki sellatata, enam, kui 350 wersta sihti läbbi kui ühhe nöliga, ni pikk olleks seal so poolmõetja eht se joon so filmast künini se taewa pirini allta. Misuggune rükkmaad, ja misuggune suur rattas so ümber, kui sa seal eñnast ükskord omma kauna peal ümber länad! Ja mis lõobb suli seal

eñnast lahti otse kui ühhe korraga so immestelleva silma ees seal all so ümber ja ümber, misuggane näitus ja pilt! Üks pilt, täis walgußid ja warju, täis walgußetuid ja warjutetuid paiku, krigades teine teise förmal, seal ja teal ülle föige se ma, mis so film näeb; täis wärwüs idiga karwa ja wisi, rohhelisi ja sinnisiid, kui föige se illufama pildi peal; musti ja walgid; rohhelised pöllud, täis önnistust ja lotust; ötsewad orrud ja karjamaad karjad peal, wålkjad esledad järwed páwa paiste sees, liinud lendades nende ümber, igga üks omma wisi ja sagedusse jávrele, kuida neid lodi; tumme sinnine taewas so ülle ja sinnised paksud kohkavad metsad so all, kos faugel ja faugel jöed kui öbbe, lõngakessed läbbi wilmuma näikse. Körbed ja sõdid, jöed ja järwed, metsad ja laned, pöllud ja einamaad, liinad ja külad, kõik järwad faugelle suggawalle so allta, kofku wajudes ühheks weisks pildiks. Jöed näisse, kuida ma sedda jo eñsite ürtelün, kui weiksed öbbedakarwalised feermekessed läbbi rohhelisse sidi ja sommeti feerlema, läbbi einamade, orruude ja metsade, ikka faugemasse ja faugemasse, kuuni siis wimati kõik, uddusemmaks ja ikka uddusemmaks minnes, siis opis so filmist ãrrakaub. Sa watad seal ülewalt allta, kui taewast ma peale, näed sedda maad ja tuñned tedba ja ei tahhaks enam tagasti tulla. Sa watad allta, ja näed seal ka neid muttukeisi likuma, õige weiksel, mis muidu ni ülli wåga sured on; näed neid ja naeratad nende rühkimisse ja rabbelemisse ülle, ja küssid eñnast: mis peaksid nad seal siis nönda küll sündma ja püidma, eddasid ja tagagasi, kui sippelgad, färssimatta siina ja täina, mõnni pöllu peal, mõnni einamaal, mõnni te peal ja jälle mõnni